

Отписки-самотписки

АНТИКИРЗОВІ ЗАХОДИ.
БІБЛІАПТЕКА.
СЛАДКОЄМЕЦЬ.
ТОМАТОЛОГ.

Роман ЯКОВЕНКО.

Оголошення. Реклама

«Шукаю партнера: мені 31 рік. Неодружена в повному розумінні цього слова».
«Тільки в нашій перукарні! Після послуг чудових майстринь чоловічого салону наших клієнтів не впізнають навіть їхні дружини!»

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

• ГУМОРЕСКА

РІДКІСНИЙ ОВОЧ

ЦЯ ІСТОРІЯ почалася з того, що Марина Іванівна Мичка в одній газеті вичитала оголошення: «За помірну ціну вишлю насіння рожевого огірка-момордики».

У Марини Іванівни аж очі загорілися. Вона уявила, як сусідка по дачі Катерина Верещака заїде до неї в гості, пройдеється між грядками, і, побачивши рожеві огірки, сплесне в долоні:

– Боже, хіба такі бувають?!
Або на день народження поставити на стіл баночку рожевих огірочків. Гості, напевне, від здивування роти порозкривають:

– Це що за чудо таке?
А тут і чоловік з роботи прийшов.
– Не роздягайся, – зупинила його на порозі Марина Іванівна. – Зараз на пошту побіжиш – замовиш момордику.

– Моно... що? – не зрозумів Віктор Федорович.

– Момордику! – заглянула Марина Іванівна у газету, щоб перевірити чи правильно назвала овоч. – Рожевий огірок. На дачі посіємо. А то дивуємо сусідів лише гарбузами...

Відтоді й пішло.
Уже через три дні Марина Іванівна «пиляла» чоловіка:

– Ну чого ти сидиш? На пошту збігав би. Може, момордику вже прислали.

Нарешті прислали. Аж три насінини.

– Усього три? – заирала у конверт Марина Іванівна. – За такі гроші!

– Мабуть, рідкісний овоч, – мовив Віктор Федорович. – А може, дуже кущиться.

Краще б він цього не казав. Бо коли прийшла пора сіяти огірки, під три насінини відвели величеську грядку. Щотижня, коли сімейство Мичок приїздило на стареньких «Жигулях» на дачу, Марина Іванівна спершу бігла до широкої грядки:

– Ну, як там наша момордика? Росли бур'яни, а сходи, схожих на огіркові, не було.

– Мабуть, прополоти треба, – казав Віктор Федорович.

– Я тобі прополю! Ти знаєш, які в неї листочки? Здуру вирвеш з бур'янами... І взагалі – відійди з цигаркою з грядки. Палиш тут! Момор-

дику димом отруюєш... Може, вона диму не переносить.

Бур'яни росли – момордика не сходила.

– А може, так і треба? – заспокоювала себе Марина Іванівна. – Це ж не простий огірок, а рожевий. Не сходить, не сходять, а потім «як попре!»

А воно «не перло». Бур'яни «перли», момордика не сходила.

Уже на сусідніх грядках і жовтячки повибирали...

– Скільки землі під бур'яном прогуляло! – бідкалася Марина Іванівна. – Що ж я усе літечко поливала?

– Момордику! Момордику! – усміхався чоловік.

А потім узяв і зібрав усе насіння з тієї грядки. І в газети й Інтернет оголошення дав: «За помірну ціну надішлю насіння рожевого огірка-момордики...»

Незабаром він мав стільки грошей, що міг на базарі купити будь-які овочі. Крім... момордики. Її Мичка так і не бачив. Але переконався – дуже корисний і... прибутковий овоч.

Михайло ПРУДНИК.

Мал. Радни САХАЛТУЄВА.

Тут одна теж за десять копійок торгувалася поки гаманець не поцупили...

• САТИРИЧНИМ ПЕРОМ

Хвороба злету

Коли Іван трудився поруч та був у юних ще роках, йому спішили всі на поміч – носили хлопця на руках.

І тут – стрибок, аж на щаблюну, у низові керівники.

Звершився він в щасливу днину. За ним пішли нові стрибки.

І, закріпивши перші старту як перспективу далі йти, Іван почав недобачати, набув синдрому «сліпоті», не впізнавав колег колишніх і тільки рівним руку тис.

І вже з-під «маминої вишні» переметнув під кипарис.

І сприйняття його звалили до похвали надмірних доз.

Хвороба ж все прогресувала, додався до всього ще й «склероз». Колишні друзі вже й не снилися.

Забув Іван про них усіх. На гірше й психіка змінилась: боявся їх, неначе бліх.

А сам злітав усе стрімкіше туди, де більша висота.

І все ясніше і сильніше давала ознаки «глухота». Нові долаючи бар'єри, він став солідним діячем – глухим заручником кар'єри, ваги державної сліпцем.

Леонід КУЦІЙ.
м. Вінниця.

ВСЯКА ВСЯЧИНА

Про геніїв і природу

Кажуть, усі генії вельми полюбляли відпочивати на природі. Тоді природа помстилася їм і почала відпочивати на дітях геніїв.

У світі фінансів

За останніми даними, тридцять срібників у всі часи були вільно конвертованою валютою.

Гороскоп

Вівторок буде надзвичайно сприятливим для починань у бізнесі. Не виключено, що ви нарешті здасте порожню склотару.

Майже за Чеховим

Якщо у першій дії вистави на сцені висить рушниця, то у третій її треба обов'язково зареєструвати.

Мрія та дійсність

Усе життя мріяв одержати якесь високе звання, а присвоїли лише ідентифікаційний номер.

З життя Гуліверів

Немає такого Гулівера, котрий на день заповнення декларації про доходи не хотів би виглядати ліліпутом.

Олександр ЖИТНИКОВ.

• БАЙКА

Стонога та Павук

(За африканським фольклором)

Стонога з Павуком зустрілись. Радесенькі розговорились:

– Я певна: люди всі глухі, немов пеньки.

– Чому так думаєш?

– Як я повзу, то шум щоразу лине, Неначе від машини,

А їм, переконалась я, не чути: Ніхто з дороги й не подумає звернути!

– В людей ще й інша вада є, – Павук зловтішно додає:

– Вони не лиш глухі – сліпі, мов ті кроли.

Як знаєш добре ти,

Плету таку міцну я павутину,

Що кожному б мусила лякати людину,

Вони ж її не помічають

І (хоч, напевно, це нелегко) розривають.

Чи ж не сліпі, скажи сама?

– Так, так: ні слуху, ані зору в них нема!

Вже краще будь глухому і сліпому, Ніж так обманюватись у собі самому!

Петро КРАСЮК.

• З НІМЕЦЬКОГО ГУМОРУ

«ТАРАБАНТ»

БІЛЯ входу до майстерні «Щастя автомобіліста» на найвиднішому місці стояв розбитий «Тарабант». Перед його було зім'ято, дверцята погнуті, багажник нагадував млинець.

– Вибачаюсь, – звернувся до майстра Мозера пан Бартельман, – ви не розкажете, як це трапилось?

Майстер Мозер відірвався від роботи, кинув погляд на машину:

– Обганяв «Вардерер» на вузькій вулиці. А назустріч йому вантажівка. Ось вам і результат. Зрозуміли?

Майстер Мозер знову відклав роботу:

– Обганяв «Вандерер»!

– І все?

– При обгоні на нього наїхала вантажівка. Наслідки самі бачите.

Через хвилину з'явився пан Гідельбранд на своїй «Ферліці».

– Вибачте, – ввічливо звернувся він, – але як це трапилось?

Майстер Мозер зеленів прямо на очах.

– Він обганяв «Вандерер».
– І тільки?
– Ні, на нього наїхала вантажівка. Ви ж бачите!

– А на якій вулиці це сталося?

– Я з глузду з'їду! – закричав Мозер і звернувся до мене. – Уявляєте, п'ятдесят разів на день я повинен розказувати про цей нещасний випадок! Жоден не проїде мимо, щоб не поцікавитися аварією. І кожен забирає у мене дорогий час. Ця клята машина не дає працювати...

– Знаєте що? – сказав я. – Ви самі винні. Захочіть машину у дворі, й ніхто не буде про неї розпитувати.

Майстер аж засяяв:

– І як я про це не здогадався?

Машину негайно було загнано у найглухіший куток двору.

Та не встиг майстер взятися до роботи, як під'їхав пан Клейнпетер.

– Вибачаюсь, – звернувся він до пана Мозера, – але мені сказали, що тут стояв розбитий «Тарабант».

То я хотів запитати: як це трапилось?

Ральф ВІНЕР.

(Переклад з німецької Михайла ДРУЗЬКА).

Навмисно не придумавеш

• «Коли виходила заміж, то думала, що мені випав вигравний лотерейний квиток. А виявилось, що він підроблений».

• «Що потрібно зробити, аби був правильний дефект мови?».

(Із листів до редакції).

• «Чоловік занапастив мої найкращі роки, і тільки він винен у тому, що мені вже 38 літ».

• «У літній період шуки частіше ловляться в тих водоймах, де їх багато».

(Із відривного календаря).

• «Не слід втручатися в життя птахів у той період, коли вони розмножуються. Вони обійдуться без вашої допомоги».

(Із радіопередачі).

Архів "зорянського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

